

[Niels Jørgen Nielsen.]

hvor der virkelig er praktiske og saglige muligheder for det.

Dagmar Andreasen: Jeg synes, det er udmærket, at der bliver lejlighed til i folketinget at diskutere skavankerne ved hele det komplekse af love, bekendtgørelser og cirkulærer, som vi i daglig tale under ét kalder levnedsmiddellovgivningen. Det er nemlig ikke én ting, der er gal, det er mange ting, og årsagerne er af højst forskellig oprindelse.

Jeg tror også nok, det er almindeligt accepteret, også her i dette hus, at der bør ske noget, men jeg er nu ikke sikker på, at ledende politikere helt har forstået, at der må bygges noget helt nyt op, sådan som Sverige har gjort. Det tyder ministerens redegørelse i hvert fald ikke på. Det sværeste ved denne debat er faktisk at begrænse sig til at omtale nogle af problemerne, for der er nemlig så mange.

Stort set gælder det, at efterhånden som udviklingen er løbet fra lovgivningen, har man forsøgt at råde bod på akutte problemer ved at sætte en lap på systemet, og nu er der lappet så mange gange, at det hele er blevet rodet, uoverskueligt og i masser af tilfælde meningsløst i sin virkning for ikke at sige, at lovgivningen ofte virker direkte mod sin hensigt.

Lovgivningsmæssigt er vi jo her i folketinget altid mere tilbøjelige til at sætte nye lapper på det gamle end til at kassere noget, som for længst har vist sig u hensigtsmæssigt, men nu går den bare ikke længere, hvis vi ikke skal blive helt til grin.

Tidligere talere har nævnt adskillige eksempler; jeg skal prøve på at gå let hen over dem med den risiko, at jeg bliver beskyldt for, at mit indlæg er ensidigt, men på den anden side kan det jo heller ikke være meningen, at alt, hvad der tidligere er sagt, og som jeg kan tilslutte mig, skal gentages.

Det er naturligvis tåbeligt, at det er påbudt med 50 pct. sukker i marmelade, men at man uden at overtræde lovbestemmelserne kan sælge marmelade uden det mindste indhold af frugt. Denne bestemmelse har engang haft en fornuftig mening, tror jeg nok da. Under krigen var der nemlig mangel på alt muligt, også på sukker, og så mente man, at man skulle sørge for, at forbrugerne i det mindste kunne være sikre på, at de fik

sukker, når de købte marmelade. Så kan man 25—30 år efter stadig væk prøve at finde ud af, hvorfor denne bestemmelse er blevet gennemført. Andre bestemmelser har måske haft en fornuftig forklaring, men den er enten glemt eller ukendt i dag.

Da dybfrosne varer var en ny ting i Danmark, blev der udfærdiget en hel del spilleregler, som egentlig i deres forudsætninger gik ud fra, at dybfrysning kunne være en højst risikabel konserveringsmetode, og jeg tror ikke, jeg går for vidt, når jeg siger, at det var sundhedsmyndighederne, der her fik det store ord. Fru Gerda Møller har allerede været inde på, at det blev forbudt at sælge dybfrosset fjerkræ uopskåret eller sagt på almindeligt husmodersprog: der skulle være taget ud af fjerkræet, inden det blev solgt dybfrosset. Jeg går ud fra, det var en fejltagelse, at det ikke blev forbudt at indfryse fjerkræ med indvolde, men efter at fjerkræavl er blevet rationaliseret, er der en løbende produktion af ænder, gæs og kyllinger hele året, og ænder og gæs sælges især til mortensaften og til jul. Altså fryser man ænder og gæs ind hele året, tør dem op og sælger dem i optøet stand, når efterspørgslen er der, og det går udmærket; der er ingen grund til at tro, der er nogen særlig risiko ved det. Men for husmødrene ville det alligevel være lidt rarere, hvis vi havde en ærlig chance for at få at vide, om den and eller gås, man købte, havde været nedfrosset én gang; og hvis man bare bestemte, at én gang nedfrosset fjerkræ skal sælges nedfrosset, så var det problem løst.

Det er jo nemlig sådan, at hvis strømmen til en frysedisk svigter eller frysedisken svigter, så er det strafbart for en købmand at sælge de varer, som er helt eller delvis optøet, men fjerkræ er det påbudt at tå op, inden man sælger det. Hvor er logikken i sådan noget?

De krav, man stiller til den forretning, der skal handle med dybfrosne varer, kan jo heller slet ikke begrundes med den viden, vi har om de krav, disse varer stiller. Sundhedsmyndighederne har tilsyneladende benyttet frysedisken som argument for at få standarden af butikker hævet. Men det er bare ikke sagligt begrundet i frysevarerne.

I øvrigt administreres disse regler efter lokalt skøn, og det giver jo uensartethed og hæmmer rationel salgsindsats. Det har væ-